

ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΤΕ ΝΑ ΜΑΣ ΘΑΨΕΤΕ ΑΛΛΑ ΞΕΧΑΣΑΤΕ ΟΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΠΟΡΟΣ

Μετά από την εκκένωση τριών καταλήψεων στην Πάτρα, ως σχολείο μεταναστών νιώθουμε την αναγκαιότητα να βάλουμε και εμείς κάποια πράγματα στη θέση τους.

Τι είναι το σχολείο μεταναστών και γιατί στεγάζεται στο παράρτημα...

Το σχολείο μεταναστών ξεκίνησε σαν μια πρωτοβουλία πριν από τρία χρόνια στο χώρο του Παραρτήματος με σκοπό όχι την φιλανθρωπία αλλά την ουσιαστική επικοινωνία και την αλληλοβοήθεια μεταξύ ανθρώπων που κουβαλούν διαφορετικές κουλτούρες και βιώματα. Το Παράρτημα σαν ένας χώρος που δεν χωράνε επίπλαστοι διαχωρισμοί που έχουν να κάνουν με την φυλή, το χρώμα και τη χώρα προέλευσης είχε όλα αυτά τα χρόνια ένα ξεχωριστό ρόλο στη ζωή των μεταναστών που ζουν ή περνάνε από την Πάτρα. Μέσα από την καθημερινή επαφή και τις σχέσεις που αναπτύξαμε νιώσαμε την αναγκαιότητα να γκρεμίσουμε το τείχος που υψώνει η γλώσσα και να εφαρμόσουμε τις έννοιες της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας στην πράξη. Τα μαθήματα που γίνονται καθημερινά τα τελευταία τρία χρόνια δεν ακολουθούν την τυπική διάρθρωση του σχολείου, το ρόλο του δασκάλου - αυθεντία αλλά βασίζονται στην αλληλεπίδραση μεταξύ “δάσκαλου” - “μαθητή”, στην κάλυψη των καθημερινών αναγκών επικοινωνίας των μεταναστών. Προφανώς μια δομή τέτοιου είδους δε θα μπορούσε πάρα να είναι δυναμική και να εξελίσσεται διαρκώς. Έτσι τα μαθήματα δεν περιορίστηκαν μόνο στην εκμάθηση Ελληνικών στους μετανάστες αλλά στη συνέχεια και οι ίδιοι ξεκίνησαν μαθήματα Αραβικής γλώσσας σε όσους-ες ενδιαφέρονταν. Ακόμη, πριν δυο χρόνια τα μαθήματα του σχολείου επεκτάθηκαν και σε άλλη μια κοινωνική ομάδα, τους ρομά, που ανέκαθεν βρισκόταν στο περιθώριο της “πολιτισμένης” κοινωνίας. Μικρά παιδιά με τα οποία βρισκόμασταν στις πλατείες και στο Παράρτημα βλέποντας τα μαθήματα που ήδη γίνονταν ζήτησαν να συμμετέχουν και αυτά, μιας και το σχολείο δεν ήταν γι αυτά αυτονόητο. Αφιερώνοντας προσωπικό χρόνο, κόπο και χρήμα (αφού προφανώς δεν είχαμε και ούτε θέλαμε ποτέ καμία σχέση με κρατικούς πόρους, ΜΚΟ), διαμορφώσαμε τους χώρους μας, βρήκαμε και τυπώσαμε υλικό για τα μαθήματα, μοιραστήκαμε κουλτούρες και βιώματα, μουσικές και γεύσεις. Επιλέξαμε να στεγάσουμε το εγχείρημα μας και να συμμετέχουμε στη κατάληψη Παραρτήματος όχι επειδή δεν είχαμε κάποιον άλλο χώρο να το κάνουμε αλλά επειδή το αντιλαμβανόμαστε σαν ένα ζωντανό χώρο που διέπεται από τις αρχές της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης, σαν μια εστία αντίστασης, σαν ένα ορμητήριο καθημερινού αγώνα.

Ένα μικρό χρονικό...

Φυσικά χώροι με τέτοια χαρακτηριστικά δεν θα μπορούσαν παρά να είναι ένα αγκάθι στην εύρυθμη λειτουργία του κράτους. Έτσι τα ξημερώματα της Δευτέρας 5 Αυγούστου, στα πλαίσια ευρείας αστυνομικής επιχείρησης και με τη συνδρομή δυνάμεων καταστολής από την Αθήνα, εκκενώνονται τρεις καταλήψεις στην Πάτρα, η κατάληψη Παραρτήματος, η κατάληψη Μαραγκοπούλειο και το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στα ΤΕΙ. Πέντε σύντροφοι που βρίσκονταν στην κατάληψη Μαραγκοπουλείου συλλαμβάνονται και οδηγούνται στα κρατητήρια (σε κελιά με απαράδεκτες συνθήκες υγιεινής που ενώ χωράνε το πολύ 10 άτομα, στοιβάζονται πάνω από 20, εκ των οποίων οι περισσότεροι μετανάστες που βρίσκονται έγκλειστοι για μήνες χωρίς δικαίωμα προαυλισμού). Ταυτόχρονα έντεκα αλληλέγγυοι-ες που προσπάθησαν να προσεγγίσουν την κατάληψη προσάγονται για να αφεθούν ελεύθεροι-ες μετά από λίγες ώρες. Στους 5 συλληφθέντες αποδίδονται κατηγορίες για διακεκριμένες φθορές, ρευματοκλοπή, διατάραξη οικιακής ειρήνης, παράνομη βία, απειθεία και παράβαση του Νόμου περί όπλων. Την Τρίτη 6/8 οι συλληφθέντες οδηγούνται ενώπιον εισαγγελέα και η δική παίρνει αναβολή μέχρι τις 13 Αυγούστου. Εν τω μεταξύ, πάνω από 100 αλληλέγγυοι-ες βρίσκονται έξω από τα δικαστήρια όπου διμοιρίες ΜΑΤ προκαλούν, βρίζουν και κλοτσούν τους συγκεντρωμένους συντρόφους-ισσες. Αστυνομία, ΜΜΕ και δημοτική αρχή θριαμβολογούν για την «ανακατάληψη» των χώρων από το κράτος. Χώροι που μέχρι χτες στέγαζαν πλήθος συλλογικοτήτων (πολιτικές ομάδες, ραδιοφωνικό σταθμό, φοιτητικά σχήματα, ποδηλατικό συνεργείο, σχολείο μεταναστών, αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο, μπαρ, κουκλοθέατρο και πολλά άλλα) και αποτελούσαν κομμάτι των κοινωνικών και ταξικών αγώνων αδειάζουν, σφραγίζονται, χτίζονται από δημοτικούς υπαλλήλους και φυλάσσονται από διμοιρίες ΜΑΤ.

Η επίθεση στις τρεις καταλήψεις δεν ήταν ουρανοκατέβατη...

Στην επερώτηση που έκανε στη βουλή στις αρχές του Ιουλίου ο βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας και πρώην διοικητής της ασφάλειας Πατρών Νταβλούρος (γνωστός για τη πολιτική τους θέση και τις σχέσεις του με μπράβους και λοιπά καλόπαιδα του υποκόσμου) ζητούσε από τον Δένδια να “αποκαταστήσει τη νομιμότητα στα συγκεκριμένα κτίρια”. Από την άλλη τα τοπικά ΜΜΕ συνεχώς έκαναν νύξεις προς την πολιτεία για την “ανακατάληψη” των χώρων και διεξήγαγαν ένα πόλεμο

λάσπης απέναντι στους χώρους και τους καταλήψεις, προσπαθώντας να δημιουργήσουν το απαιτούμενο κλίμα για την αστυνομική επέμβαση. Προφανώς και η Δημοτική αρχή έπαιξε το ρόλο που της αναλογούσε σε όλο αυτό το πανηγύρι. Πέρα από το πράσινο φως που δόθηκε στην επιχείρηση, συγκεκριμένα μέλη του δημοτικού συμβουλίου όπως ο αντιδήμαρχος πρασίνου Σιγαλός άσκησε πιέσεις και ουσιαστικά πήρε πάνω του τις εκκενώσεις, προσπαθώντας να αντλήσει πολιτική υπεραξία και να χαϊδέψει τα αφτιά των μελλοντικών του χρυσαυγιτών ψηφοφόρων. Έτσι και αλλιώς καιρό τώρα οι αποφάσεις και οι σχεδιασμοί του κράτους συμβαδίζουν με την πολιτική ατζέντα της χρυσής αυγής.

Αυτά που συνέβησαν τις τελευταίες μέρες στην Πάτρα έρχονται να συμπληρώσουν τη γενική πολιτική του κράτους έκτακτης ανάγκης, μια πολιτική που εκφράζεται μέσα από απολύσεις, κατάργηση της δημόσιας υγείας, συρρίκνωση της δημόσιας παιδείας μέσα από τις απολύσεις και τις μετατάξεις των εκπαιδευτικών, επιτάξεις απεργιών, πλειστηριασμούς σπιτιών, καταστροφή του φυσικού πλούτου στο όνομα της ανάπτυξης. Μια πολιτική που έχει σαν αποτέλεσμα άνθρωποι να ζουν τρώγοντας από τα σκουπίδια, να διώκονται για τη συμμετοχή τους σε κοινωνικούς αγώνες και τις αυτοκτονίες τα τελευταία δυο χρόνια να έχουν φτάσει πάνω από τις δύο χιλιάδες. Η επίθεση που δέχονται οι από κάτω αυτής της κοινωνίας είναι συνολική, ο σκοπός του κράτους είναι να επιβάλει το φόβο σε κάθε έκφανση της καθημερινότητας, να σβήσει κάθε πεδίο αντίστασης.

Αυτός ακριβώς είναι και ο λόγος που το κράτος επέλεξε να επιτεθεί στις καταλήψεις, να χτυπήσει αυτό που οι χώροι αυτοί πρεσβεύουν, τη λογική της αυτοοργάνωσης, τις έννοιες της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας. Να φιμώσει οποιαδήποτε φωνή εναντίωσης στο υπάρχον. Μία κοινωνία που βαδίζει με μαθηματική ακρίβεια προς τον ολοκληρωτισμό πρέπει να είναι μια κοινωνία ψυχίας, τάξης και ασφάλειας. Σε μια τέτοια κοινωνία είναι ανεπιθύμητη η αλληλεγγύη σε καταπιεζόμενα κομμάτια αλλά απαραίτητος ο “Ξένιος Δίας” και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σε μια τέτοια κοινωνία δεν χωράνε εστίες αντίστασης αλλά χωράνε τα γραφεία της Χρυσής Αυγής.

Όσον αφορά τα σχέδια αξιοποίησης των χώρων ...

Πολλά έχουν ακουστεί, και ειδικότερα για το Παράρτημα. Οι δημοτικές αρχές έχουν πολλά σχέδια, από τη στέγαση των πολιτιστικών συλλόγων του δήμου μέχρι χώρο ιστορικής μνήμης- μνημείου για το Νοέμβριο του '73. Το Παράρτημα δεν είναι και ούτε πρόκειται να γίνει ένα αποστειρωμένο μουσείο. Όλα αυτά τα χρόνια, αποτελούσε και αποτελεί ένα χώρο άρρηκτα συνδεδεμένο με τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες της πόλης, μια ζωντανή εστία αντίστασης.

Ας έχουμε στο νου μας ότι χώροι προς αξιοποίηση υπάρχουν (άσχετα με το αν δεν υπάρχουν αρκετά χρήματα για να πληρωθούν οι εργαζόμενοι του Δήμου), αλλά και ότι όσες φορές στο παρελθόν είχε γίνει προσπάθεια αξιοποίησης του Παραρτήματος το αποτέλεσμα ήταν φαγοπότι εκατομμυρίων δραχμών από τη δημοτική αρχή, «τυχαίες» πυρκαγιές και εγκατάλειψη. Άλλωστε, είναι κάτι παραπάνω από προφανές, ότι το χτίσιμο των χώρων με τρεις στρώσεις τούβλα δεν έχει στόχο την “αξιοποίηση” τους με τον οποιονδήποτε τρόπο αλλά τον πλήρη αποκλεισμό τους από τον κόσμο που τους έδινε ζωή.

Χώροι που έμεναν και ρήμαζαν όλα αυτά τα χρόνια βρήκαν ζωή μέσα από την προσωπική και συλλογική δουλειά όσων αποφάσισαν να τα καταλάβουν, να τα διαμορφώσουν και να τα καταστήσουν ένα ουσιαστικό πεδίο αντίστασης, ζύμωσης και αλληλεγγύης μέσα στη ζοφερή καθημερινότητα. Οι χώροι μας ήταν, είναι και θα είναι ζωντανό όσα τούβλα και να βάλουν, όσες διμοιρίες και να τους φυλάνε. Οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι και οι καταλήψεις δεν είναι μόνο τα ντουβάρια αλλά και όλοι εμείς.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΣΤΟΥΣ 5 ΣΥΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΕΙΟΥ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΡΙΤΗ 13/8

11.30 ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΛΓΑΣ ΚΑΙ 13.00 ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ